

ظهور و سقوط امپراتوری صفوی

● زهرا کشاورز قاسمی

دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه الزهرا

بازماندهی خاندان صفوی سال ۱۱۴۸، با ذکر سال و عنوان اصلی رویداد مطرح می‌کند.

سرآغازی بر یک مقطع تاریخی

در تاریخ ایران، پس از اسلام ظهر سلسله‌ی صفوی نقطه عطفی است مهم؛ پس از قرن‌ها فرمانروایی بیگانه، ایران دوباره به کشوری قدرتمند در شرق اسلام بدل می‌شود، به روابطی نزدیک با امپراتوری عثمانی برمری خیزد و داعیه‌ی سروری و خلافت عثمانیان را بر ممالک اسلامی رد می‌کند.

دوره‌ی صفویه بیش از دیگر دوره‌های تاریخی نموداری روشن از اتحاد یک ملت را تحت لوای عناصری قوام‌دهنده و پایدار نشان می‌دهد. یکپارچه‌سازی ایران از ویژگی‌های این دوره‌ی تاریخی شمرده می‌شود؛ به ویژه در مقایسه با فضای تاریخی دیگر سلسله‌ها و دوره‌ها، نمود بیشتری می‌یابد. اما مؤلف معتقد است که نخستین رهبران صفوی در این یکپارچه‌سازی تلاش آگاهانه‌ای به خرج ندادند و برای دستیابی به چنین اهدافی، از بیش بر نامه‌ریزی نکرده و یا نقشه‌ای آرمانی را در پس ذهن خود نپروردند.

شاه اسماعیل اول بنیانگذار سلسله‌ی صفویه برای رسمی کردن مذهب شیعه در ایران دو هدف عمد داشت - ۱ - کوشید با رسمی کردن آیین تشیع به هماوردجویی در برای حکومت ترکمن آق قویونلو بپردازد که شیعه بودند و شاه اسماعیل با رسمی کردن تشیع در قلمرو خود می‌کوشید از اهمیت تاریخی آن‌ها بکاهد؛ - ۲ - با رسمیت بخشیدن به تشیع، در قلمروی که در همسایگی قدرتی سنه مذهب ایستاده بود، می‌کوشید با این کار از فشار سنگین و سهمگین عثمانی بر ایران بکاهد یا دست کم بکوشید از زیر بیرق سلسله‌ی معنوی امپراتوری عثمانی خارج شود. با این همه، اسماعیل در کنار همه این تدبیر سیاسی در حال پایه‌ریزی ایرانی یکپارچه بود که تحت لوای آیین رسمی تشیع معنای تاریخی تازه‌ای پیدا می‌کرد.

نیم نگاهی به گذشته

صفویان به گذشته‌ی خود افتخار می‌کردند. آن‌ها می‌کوشیدند به شکل‌های مختلف و با توصل به دستاویزهای گوناگون، از جمله

- تاریخ صفویه
- نوشتہ نسیم خلیلی
- انتشارات ققنوس؛ ۱۳۸۷؛ ۱۳۴ صفحه

معرفی کتاب

تاریخ صفویه، نوشتہ نسیم خلیلی، توسط انتشارات ققنوس در سال ۱۳۸۷ به چاپ رسید. نگارنده ضمن مصاحبه‌ای با خبرگزاری کتاب ایران، انگیزه تألیف کتاب تاریخ صفویه را این‌گونه بیان می‌کند: «انتشارات ققنوس چند سالی است که انتشار مجموعه تاریخ جهان را آغاز کرده است این کتاب ها در واقع ترجمه مجموعه کتاب‌های نشر لوسنست است که به حوادث مهم تاریخی، شخصیت‌ها و دوره‌های مهم تاریخ جهان پرداخته است. بعد از استقبال از این مجموعه، نشر ققنوس تصمیم گرفت مجموعه کتاب‌های تألیفی را درباره تاریخ ایران با همان شکل و سیاق در زمینه تاریخ منتشر کند؛ انتشار تاریخ صفویه نیز در همین راستا صورت گرفت.» در آغاز کتاب مؤلف رویدادهای مهم تاریخ صفوی را از تولد شیخ صفی الدین اردبیلی سال ۶۵۰ هـ ق تا فرمانروایی آخرین

در تاریخ ایران،

پس از اسلام ظهور سلسله‌ی صفوی نقطه عطفی است مهم؛
پس از قرن‌ها فرمانروایی بیگانه، ایران دوباره
به کشوری قدرتمند در شرق اسلام بدل می‌شود.

ظاهرً شیخ زاهد نیز نشانه‌های روشنی در پیشانی جوان می‌بیند و از همان روزها او را بهترین گزینه برای تداوم حیات حلقه‌ی صوفیانه- اش می‌باید. شیخ زاهد در میان مریدان خویش به او منزلتی ویژه و برجسته عطا کرد و او رسماً به عنوان جانشین خویش برگزید.
فرزندان و نوادگان شیخ صفوی نیز همه دارای شخصیت‌هایی جذاب و مردمپسند بوده‌اند و موفق می‌شوند با ایجاد پایگاه‌هایی مردمی، توجه حکومت‌های پراکنده‌ای را که در پاره‌های گسیخته‌ای از گستره‌ی ایران، فرمانروایی داشتند، جلب کنند؛ پایگاه‌هایی که ممکن بود حتی در اثر لغزش حاکمیت‌ها، به کانون‌های مستحکم مبارزه نیز بدل شوند.

شجره‌سازی‌های شاید جعلی، نسب خود را به یکی از امامان معصوم
برسانند. برآن بودند که از پیشینیان و نیاکان خود نیز چهره‌هایی
برجسته ترسیم کنند. نخستین شخصیتی که در میان اجداد صفویان
صاحب اسم ورسم است و ظاهراً دستی هم در عرفان داشته،
فیروزشاه زرین کلاه است؛ زمین‌دار مشهوری که ناحیه‌ی اردبیل را
به عنوان تیول و درواقع به عنوان پاداش خوش خدمتی خویش، از
یکی از شاهان که او را از فرزندان ابراهیم ادهم معروف دانسته‌اند؛
می‌پذیرد. مؤلف در این قسمت به شرح حال فیروز شاه زرین کلاه
می‌پردازد که چگونه اردبیل به عنوان تیول به او واگذار شد و چگونه
مردم آن سرزمین را به دین اسلام فراخواند و مسلمانشان کرد.^۱
آیا صفویان از ابتدای شیعه بودند؟

رہبری کے سلطان لقب گرفت از بین فرزندان و نوادگان شیخ صفی، جنید فرزند ابراهیم، وقتی بہ رہبری طریقت صفویہ رسید، نہضت صفویہ باز وارد مرحلہ مہمی شد۔ جنید از هنگام تصدی رہبری، علامہ اشکاری از تمایل به قدرت دنیوی و پادشاهی نشان داد۔ وی اولین رہبر صفویہ است که لقب سلطان گرفت کہ نشان دهنده قدرت دنیوی اوست^۹۔ وی برای نخستین بار، بہ ایجاد تشکیلاتی نظامی دست زد۔ ظاہرا اوزون حسن آق قویونلو از این ابتکار و تصمیم وی آگاه می شود و برای موصن نگه داشتن قلمروش جنید را بہ خود نزدیک می کند و خواهش خدیجه بیگم را بہ او می دهد۔ این ازدواج سیاسی، جنید را بہ آرامش و فرمابندرداری فراخواند و اوزون حسن نیز متحدد قدرتمند در برابر دشمن دیرینہ خود جهانشاہ قراقویونلو پیدا کرد۔ بالآخره در جنگی که در شیروان بین جهانشاہ قراقویونلو و جنید رخ داد، رہبر بلندباز صفوی، کشته شد^{۱۰}۔

صفویان در تلاش تاریخی، به ویژه در زمان طهماسب اول، برای خود شجره‌نامه‌ای مفصل تدارک دیدند و نسب خود را به امام موسی کاظم (ع) رساندند. مؤلف با استناد به نوشتۀ‌های احمد کسروی معتقد است که در هیچ یک از طومارها و قباله‌هایی که از دوره‌ی شیخ صفوی بازمانده است، از شیخ با لقب سید یاد نشده است؛ درحالی که او در دوره‌ای از تساهل مذهبی مغولان می‌زیسته که ایلخانان، به تناوب حتی به تشیع می‌گرویده اند و مشاوران بر جسته‌شان، فقهاء نامدار شیعه از جمله علامه حلی بوهاند.^۵ مؤلف علاقه و اهتمام مورخان و شاهان صفوی، مبنی بر کوشش در انتساب به امامان شیعه را برداشتی آزاد یا شکل‌گیری دیگری از باور و نظریه‌ای که در دل خود، اندیشه‌ای نوظهور دارد و آن اندیشه عبارت است از پیوند گستاخانپذیر و ناگیر میان تصوف و تشیع، بهویژه در دل شجره‌نامه‌های متسب به صوفیان، می‌داند و معتقد است که ایجاد شک و تردید در شجره‌نامه‌ی صفویان در رأس این شجره‌نامه مشهود است و در باقی اسامی نمی‌توان تردید چندانی جز در ریزه‌کاری‌ها، روا داشت.^۶

مردی با کلاهی سرخ رنگ
حیدر جانشین چنید نیز، مردی قدرتمندی بود که کلاه مخصوص قرمز رنگی را که دوازده ترک به مناسبت دوازده امام شیعه داشت و در خواب توسط امام علی به وی آموخته شده بود، برای پیروان خود ابداع کرد. از آن پس، این کلاه مشخصه‌ی طرفداران دودمان صفوی گشت.^{۱۱} حیدر نیز در جنگی که با آق قویونلوهای در شیروان، داشت کشته شد. دوره‌ی هبیری چند و حیدر

شیخ صفی الدین اردبیلی
وی مهم‌ترین جد خاندان صفوی بود. همهٔ موافقان و مخالفان صفوی در بزرگی و کرامت این شیخ با هم متفق‌القولند.
شیخ صفی الدین در سن چهارده سالگی از اردبیل برای پیدا کردن مرید خود خارج می‌شود تا این‌که به شیخ زاهد گیلانی میرسد.

**بیشترین مدت دوره‌ی ۲۳ ساله فرمانروایی شاه اسماعیل
به نبرد و مبارزه گذشت. هنگامی که اسماعیل در تبریز تاج برسر نهاد،
تنها بر ناحیه‌ی آذربایجان تسلط داشت.
ده سال طول کشید تا توانست بقیه‌ی ایران را فتح کند**

بود. مؤلف معتقد است که اتکای بیش از اندازه‌ی رهبران صفوی به عناصر معنوی برای اداره‌ی جامعه، باعث می‌شد برای توجیه درستی کار خود، به رسیمان‌هایی از تشیع و عرفان متوصل شوند.^{۱۶}

بیشترین مدت دوره‌ی ۲۳ ساله فرمانروایی شاه اسماعیل به نبرد و مبارزه گذشت. هنگامی که اسماعیل تاج برسر نهاد، تنها بر ناحیه‌ی آذربایجان تسلط داشت. ده سال طول کشید تا توانست بقیه‌ی ایران را فتح کند. مراحل اصلی گسترش امپراتوری صفویه عبارت بود از شکست بازمانده‌ی نیروهای آق قویونلو نزدیک همدان (۹۰۹) به انقیاد درآوردن نواحی مازندران و گرگان (۹۰۹-۹۱۰) آرام ساختن مرزهای غربی و الحاق دیار بکر (۹۱۲-۹۱۰) تسخیر بغداد و فتح جنوب غربی ایران (۹۱۳) به انقیاد در آوردن شیروان (۹۱۵) فتح خراسان (۹۱۸) لشکرکشی به مازندران (۹۰۹) و بزرگترین پیروزی اسماعیل در جنگ با ازبکان، در مرو به دست آمد.^{۱۷}

تأسیس دولتی با ایدئولوژی رزم‌منه شیعی در جوار مرزهای شرقی امپراتوری سنی مذهب عثمانی تهدیدی جدی برای این امپراتوری محسوب می‌شد؛ به ویژه به دلیل حضور تعداد زیادی ترکمن در داخل مرزهای امپراتوری عثمانی که نسبت به ادعاهاش شاه اسماعیل مبنی بر این که وجودی نیمه خداست، همدلی داشتند و از تلاش اوی برای برقراری دولتی شیعی در ایران حمایت می‌کردند.^{۱۸} بی‌شك گرایش بسیاری از اتباع عثمانی در آناتولی به صفویان، به واسطه‌ی تبلیغات سیاسی - مذهبی آنان دلیل عمدۀ بروز جنگ بین دو دولت بود.^{۱۹} بزرگترین و سرنوشت‌سازترین جنگ اسماعیل با عثمانی‌ها، در چالدران اتفاق افتاد که به شکست صفویان انجامید و بعضی از مطلعین، پیروزی عثمانیان را در چالدران، در درجه‌ی نخست دلایل لجستیکی می‌دانند. شاه اسماعیل اول گرچه تحربه‌ی اداری و سیاسی روشی در پس ذهن خود نداشت، اما کوشید با پایه‌گذاری تشكیلات اداری نسبتاً کارآمد، حیات حاکمیت خویش را تضمین کند. مؤلف به صورت اجمالی ساختمان اداری صفویه را در زمان شاه اسماعیل شرح داده است.

پادشاه جمشید جاه

طهماسب، بزرگترین پسر اسماعیل در سن ۱۲ سالگی بر تخت

همراه با تقویت شبکه‌ی وسیعی از تبلیغات مذهبی و مستمر، دوره‌ی ای پرنسان از مبارزه و تأسیس شمرده می‌شود، دوره‌ای که کم کم نشانه‌هایی از کام‌جویی و دنیاخواهی رهبران طریقت را بروز می‌دهد و باعث می‌شود برخی فقهای منتب به سنت راست کیشی جامعه، زبان انتقاد بگشایند و ماهیت متحول بدنه‌ی طریقت صفوی را زیر سؤال بزنند. از جمله مهم‌ترین این فقهاء می‌توان به فضل الله بن روزبهان خنجی اشاره کرد.^{۲۰}

جانشین بلافضل حیدر، یعنی سلطان علی نیز سومین قربانی نبردی بدفرجام با شروان شاه بود. اما این روند در طول زمان از سوی بازمانده‌گان خاندان صفوی تعقیب شد. فرزندان و خانواده‌ی حیدر که بر اثر یک انتقام‌جویی شتابزده از سوی رستم پادشاه؛ جانشین یعقوب باندیری، به زندانی به نام قلعه کلات افکنده شده بود، بعد از یک بار آزادی که برای به مبارزه و اداشتن سلطان علی و نیروهای ورزیده‌اش در نبردی بی‌سراج‌جام بود؛ مجدداً در مظان تردید قرار گرفتند تا بدان جا که رستم تصمیم به قتل عام مریدان شیخ صفوی گرفت. این اتفاق منجر به فرار علی و همراهانش شد و اداره‌ی نهضت نیز به علت این که برادر بزرگ‌تر ابراهیم به آق قویونلوها پناهندۀ شده بود، به برادر کوچک‌تر اسماعیل واگذار شد.^{۲۱}

تشکیل سلسه

تنها بازمانده‌ی قدرتمند خاندان صفوی اسماعیل بود. او به عنوان رئیس طریقت صفویه برگزیده شد. اسماعیل به انگیزه‌ی انتقام‌جویی از شروان شاه به مبارزه و تکاپو برخاست. وی نخستین نبرد خود را آغاز کرد، نبردی سرنوشت‌ساز در نزدیکی قلعه‌ای به نام گلستان، نتیجه‌ی نبرد به سود اسماعیل بود. این پیروزی به اسماعیل شهامت و انگیزه‌ی دوچندان داد. وی تبریز را متصروف شد و آن جا را پایتخت خود قرار داد.^{۲۲} مهم‌ترین کار او اعلام تشیع اثنی عشری یا دوازده امامی به عنوان مذهب رسمي کشور جدید صفویه بود. تشیع اثنی عشری شالوده‌ی یکی از پایه‌های قدرت رهبران صفویه بود. یعنی ادعایی آن‌ها مبنی بر این که نماینده‌ی امام دوازدهم مهدی (ع) هستند.^{۲۳} اسماعیل در خواب امام علی (ع) را دیده و او اسماعیل را برای اجرای هدفش انگیزه بخشیده

بهتری به همه مرزهای قلمرو امپراتوری خود داشته باشد. بعد از انتقال، به همت یک دانشمند ایرانی طرح شهری ماندگار ریخته شد. و اصفهان با یادگارهای معماری و شکوفایی هنری دوره شاه عباس بر دیوارهای خود ساخته شد که توانست با نیمی از جهان برابری کند.^{۳۳} مؤلف بنایی بسیار زیبا از لحاظ معماری که شاھکاری در زمان شاه عباس محسوب می شد را شرح داده است.

نگاهی به هنر و صنعت در عصر صفوی

بررسی شکوه هنر معماری در دل پایتخت صفویه، مورخ را بیش از هرچیز به تلاش برای یافتن نشانه‌های شکوفایی هنری دوره صفوی برمن انجیزند. واقعیت این است که شاخه‌های گوناگون هنری در دوره صفویه با استقبال شاهانی که میراث هنری ارزنده‌ی دوره‌ی تیموری را به ارث برده بودند و در پاسداری از آن مصراوه می‌کوشیدند، به رشد چشمگیری نزدیک شد.^{۳۴}

در دوره‌ی صفویه فلز کاری، نقاشی، تهذیب، کتاب‌سازی، معماری، قالی‌بافی، نساجی، سفال‌سازی رو به گسترش نهاد و به فعالیتی در سطح کشور ارتقاء یافت.

شاه عباس با درایتی بی‌مانند موفق شد کنترل تجارت خارجی را با انحصار تجارت بسیاری از کالاهای معتبر در داخل کشور، به دست گیرد و ایران را در تولید و خودکفایی مخصوص لاتی منحصر به فرد به درجه‌های عالی از موفقیت بررساند.

نشست وی از سوی مورخان با القابی همچون (جمشید جاه) و سلیمان خصال وصف می‌شود و آغاز حکمرانی او را به شادی و فرخندگی ترسیم می‌کنند. اما واقعیت این است که بعد از مرگ شاه اسماعیل، با توجه به پیشینه تغییراتی که در بنیادهای اداری حاکمیت صفوی رخ داده بود و همگی معاول تردیدها و سوءظن‌های شاه نسبت به قزلباشان بود، اختلافاتی تاریخی میان طوایف قزلباشان پدید آمد، موقعیت قزلباشان در واپسین سال‌های حیات و حکمرانی شاه اسماعیل به اضمحلال گرایده بود و این شکاف عمیق در بدنی قدرت صفوی نخستین نشانه‌های خود را به شکلی دردنک و البته گریزنای‌پذیر در دوره‌ی شاه طهماسب بر روز داد. برخی مورخان همچون ابوالقاسم طاهری این شکاف و چندستگی ناگهانی را^۱ که همانند بحرانی جدی پیکره‌ی قدرت صفوی را تهدید می‌کرده، صرفاً به ضعف و ناتوانی شاه جوان در حل و فصل منازعات درونی نسبت می‌دهند و از ریشه‌یابی این بحران درمی‌مانند، اما مؤلف معتقد است که این شکاف از دوره‌های گذشته آرام‌آرام در حال شکل‌گیری بود و در آغاز این سال‌های حکمرانی، شاهی خردسال که از این نظر می‌توانست به آلت دستی منطبق بدل شود، خود را نشان داد. منازعات حتی تا دل دربار نیز دامان گسترانید و شاه را هم وارد معادلات پسرانجام خود کرد.^۲

در دوران شاه طهماسب، جنگی با ازبکان صورت می‌گیرد که به جهت اهمیت این نبرد، خود طهماسب دلاورانه قدم در عرصه‌ی نبرد می‌نهد و سربازان خود را به مبارزه تشویق می‌کند. ازبکان بدنی ایدئولوژیک نهضت صفویه را نشانه گرفته بودند و به همین جهت است که می‌توان این نبرد را در واقع نوعی نبرد اعتقادی میان غلاة طرفدار صفویان که اندیشه شیعی گری را به نوعی ایدئولوژی مبارز و افراطی بدل کرده بودند و ازبکان سنی که می‌کوشید ارزش اسلام سنی را مجدداً به جهان اسلام بازگرداند قلمداد کرد.^۳

از مهم‌ترین وقایع در روز گار طهماسب، انعقاد پیمان نامه صلح میان ایران و عثمانی است که در تاریخ به نام معاهده‌ی آماسیه شهرت دارد و برای مدتی هرچند کوتاه، مهر پیانی بر سال‌ها جنگ میان دو کشور نهاد.

مردی که با کودتا به قدرت رسید
شاه عباس صفوی توانست با حمایت قرباشان از طریق کودتا
علیه پدرش بر تخت نشیند. او بزرگترین پادشاه قدرتمند سلاله
صفوی است. مردی که به کانون اندیشه ورزی محققان درباره عظمت
و اقتدار سلسله تاریخی و بزرگ تبدیل شد. اقدامات مدبرانه‌ی شاه
عباس باعث شد محققان او را با پسوند کبیر بشناسند و سلسله‌ی
صفویه را نیز یک امپراتوری تمام عیار بخواهند.^{۲۲}

توسط افغان‌ها رو به زوال رفت. مینورسکی دلایل فروپاشی سلسله صفوی را بدین گونه بر می‌شمارد:

۱- محو و نابودی کامل هسته اصلی حکومت متشريعین که بدون جانشین شدن ایدنولوژی پویای دیگری، شاه اسماععیل بر اساس آن دولت خود را بنیاد گذاشت؛
۲- تضاد شدید میان عناصر جدید و قدیم طبقات نظامی ایران؛

۳- اختلال توازن میان ممالک و خاصه که توسعه ناروای خاصه عالیق طبقات خدمت‌گذار را به هواخواهی از مقصد تقیل داد؛
۴- ماهیت غیرمسئول حکومت پشت پرده که ملکه و خواجه سرایان مظہر آن بودند و فساد پادشاهان این سلسله که نوبوگان خود را در چهار دیوار حرم در بی‌خبری محض نسبت به دنیای خارج بار می‌آورند.^{۷۳}

مینورسکی با این موارد، نشان داد که چگونه برخی تدبیر که حتی به نظر می‌رسد برای بقای دولتی قدرتمند پی‌ریزی شده‌اند، در درازمدت به سمت شدن پایه‌های آن دولت منجر می‌شوند.

با این حال دوره‌ی تاریخی صفوی، دوره‌ای درخشان بود و توانست با ویژگی‌های خود این دوره‌ی تاریخی را از دوره‌های قبل و بعد از خود تمایز کند.

ویژگی‌های بارز این دوره‌ی تاریخی عبارت است از:
۱. بحث تغییر مذهب در ایران که شیعه دوازده امامی به عنوان

شکوفایی تجارت و روابط با غرب

از دیگر فعالیت‌های درخشان شاه عباس، تلاش و موفقیت او در گستره‌ی تجارت داخلی و خارجی است. شاه عباس با درایتی بی‌مانند موفق شد کنترل این گستره را با انحصار تجارت بسیاری از کالاهای معتبر در داخل کشور، به دست گیرد و ایران را در تولید و خودکفایی محصولاتی منحصر به‌فرد به درجه‌ای عالی از موفقیت بررساند. در زمینه‌ی تجارت خارجی، وی انعطاف و تساهل مذهبی داشت و این کار به یکی از ابزارهای کارآمد برقراری ارتباط شکوفا با غرب گشت. هر چند سیاست تجاری شاه عباس در درازمدت ضربه‌های سنگین بر پیکره‌ی دولت صفوی وارد کرد.^{۷۴}

دولت صفویه در سراشیبی

بعد از مرگ شاهنشاه بزرگ، شاه عباس، مردانی که زنجیره‌وار از پی او برخاستند، مردانی اغلب ضعیف و ناتوان بودند و این فاجعه در واقع فرزند نامشروع مادری بود که به نام نظم بخشیدن به کشور، نامهربانانه تربیت شاهزادگان را در محیطی پویا به دست فراموشی سپرده بود. شاهزادگان به دستور پدر در دل حرم‌سراها محبوس بودند و بعد از تکیه زدن بر اریکه قدرت، حتی اندک توانایی هم برای اداره‌ی درست کشور نداشتند و به این ترتیب بود که دولت در مسیر سراشیبی قرار گرفت^{۷۵} و سرانجام دولت صفویه

اخبار و وقایع تاریخی به طور مستمر پیردازد؛ بلکه با لحنی داستانی و به کارگیری ترفندهای ادبی، کتاب را جذاب‌تر و خواندنی‌تر کرده است.

پی‌نوشت:

۱. سیوی، راجر؛ ایران عصر صفوی؛ ترجمه کامبیز عزیزی، نشر مرکز، تهران، ۱۳۷۸، ص. ۹.
۲. خلیلی، نسیم؛ تاریخ صفویه؛ نشر ققنوس، تهران، ۱۳۸۷، ص. ۱۰.
۳. همان، ص. ۱۱.
۴. همان؛ صص ۱۵-۱۶.
۵. همان؛ ص. ۱۸.
۶. همان؛ ص. ۱۹.
۷. همان؛ ص. ۲۱.
۸. همان؛ ص. ۲۲.
۹. ایران عصر صفوی، راجرسیوری، ص. ۱۵.
۱۰. خلیلی، ص. ۲۵-۲۶.
۱۱. ایران عصر صفوی، راجرسیوری، ص. ۱۹.
۱۲. خلیلی، ص. ۲۷.
۱۳. همان، ص. ۲۸.
۱۴. همان، ص. ۳۱.
۱۵. ایران عصر صفوی، راجرسیوری، ص. ۲۶.
۱۶. خلیلی، ص. ۳۲.
۱۷. ایران عصر صفوی، راجرسیوری، ص. ۳۴.
۱۸. همان، ص. ۳۷.
۱۹. همان، ص. ۳۸.
۲۰. خلیلی، ص. ۴۷.
۲۱. همان، ص. ۵۰.
۲۲. همان، ص. ۵۶.
۲۳. همان، ص. ۷۳.
۲۴. همان، ص. ۸۰.
۲۵. همان، ص. ۸۵.
۲۶. همان، ص. ۸۷.
۲۷. همان، ص. ۱۰۵.

مذهب رسمی کشور اعلام کرد؛

۲. ماهیت سیاسی و سرزمنی حکومت صفویان، که با روی کار آمدن صفویان دوره‌ی ملوک الطوایف و هرج و مرج پس از حمله‌ی تیمور پایان می‌یابد و یک واحد سیاسی مستقل و یک حکومت ملی تشکیل می‌شود؛

۳. برقراری روابط تجاری با غرب؛

۴. حذف شدن سرزمین ایران از چرخه‌ی تجارت جهانی که در پی مسدود شدن راه زمینی جاده ابریشم صورت گرفت.

نکاتی چند دربار کتاب

- مؤلف در این کتاب به بررسی رویدادها و وقایع مربوط به دوره‌ی صفوی پرداخته است. به نظر می‌آید بیشتر به شرح رویدادها پرداخته شده و تحلیل کمتری صورت گرفته است. با توجه به مؤلفه‌هایی که در کتاب یافت می‌شود، می‌توان این گونه نتیجه گرفت که مخاطبان اصلی این کتاب دانشگاهیان نیستند؛ بلکه نوجوانانند. دلایلی که برای این مسأله می‌توان ذکر کرد از این قرار است: ۱- مؤلف در لایه‌ای متن سعی بر توضیح برخی مسائل و مفاهیم در یادداشت‌های آخر کتاب کرده است. مفاهیمی که برای افراد حوزه دانشگاه قابل فهم و شناخته شده است؛ ولی اگر هدف از این کار نوجوانان باشند مفاهیم مندرج قابل تأمل خواهد بود ۲- مؤلف در برخی از صفحات کتاب، شخصیت‌ها، حوادث و یا مسائل فرهنگی و تاریخی را برای جذایت بیشتر در کادرهایی جدا از متن برجسته کرده و شرح داده است؛ ۳- کتاب برای جذایت بیشتر مصور شده و در آن از تصاویر مرتبط با حوادث تاریخی نظری نقاشی‌های دوره صفویه و تصویر اثار اینهی آن دوره استفاده شده است. اگر این نتیجه درست باشد، بهتر بود خانم خلیلی در مقدمه کتاب هدف و مخاطب خود را معرفی می‌کرد.

- نگرش مؤلف در این اثر بدین گونه است که وی در دوره‌ی هر پادشاهی هر آن‌چه که در آن دوره مهم و از مسائل اساسی بوده است، برجسته کرده و در کتاب خود معنکس نموده است. به طور مثال در دوره شاه اسماعیل رسمی کردن تسبیح اثنی عشری و یا جنگ چالدران و یا در دوره شاه عباس رشد تجارت و بازرگانی در داخل و خارج کشور و یا شکوه و عظمت معماری.

- نگارنده از منابع معتبر عصر صفوی بهره برده و هر جا که لازم بوده به این منابع ارجاع داده است. داده‌هایی که ارائه شده مستند و موثق هستند.

- در آخر کتاب صفحه‌ای با عنوان «برای مطالعه‌ی بیشتر» اختصاص داده شده که نگارنده در آن به معرفی منابع دوره صفوی پرداخته و آگاهی کاملی از منابع را به مخاطبان خود ارائه کرده است. - مؤلف خود داستان نویس است و نخواسته است به بازگویی